

dovolatel úraz Antonína Ch-a spoluzavinil, vinu mohl prý vysloviti jen trestní soud, kdyby ho byl uznal vinným trestným činem, což se však nestalo. I tyto výtky jsou neopodstatněné, ježto se odvolací soud s nimi obšírně zabýval a je správně vyvrátil. Stačí proto dovolatele poukázati na důvody napadeného rozsudku a k nim jen dodati, že i vojenskému řidiči silostroje ukládá jeho povolání za služební povinnost, by si, řídě vojenské auto jemu svěřené, počínal tak, jako každý jiný řádný řidič auta. Námitka, že náhradní nález neuvádí, v čem shledává porušení služební povinnosti, a že je proto neplatný, padá již tím, že dovolatel podal proti nálezu v předepsané lhůtě námitky, čímž věc byla přenesena na pořad práva. Marně poukazuje posléze dovolatel na své námitky, že erár mu neopověděl dřívější rozepři, že nevyčerpal všechny opravné prostředky a že si tím vlastně zavinil aspoň z části škodu. Neodůvodněnost jejich vyvrátil zcela správně první soud a mohl proto odvolací soud poukázati na jeho správné důvody, které sdílí i odvolací soud.

Čís. 10815.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

S hlediska § 1 čís. 17 zák. nezáleží na tom, zda nájemník může s domem nebo s bytem disponovati čili nic.

Výpověď z nájmu.

Není závady, by nebyla dána výpověď k 1. říjnu.

(Rozh. ze dne 22. května 1931, Rv I 360/31.)

Pronajímatelé dali nájemcům, manželům B-ovým, k 1. říjnu 1930 soudní výpověď z bytu v domě, podléhajícím zákonu na ochranu nájemců, odvolávající se na to, že žalovaní mají dům, nepodléhající ochraně nájemců (§ 1 čís. 17 zák. na ochr. náj.). K námitkách žalovaných pro-cesní soud první stolice výpověď zrušil, ježto má disposiční právo nad domem žalovaných třetí osoba. Odvolací soud ponechal výpověď v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle zjištění nižších soudů podléhá sporný byt ochraně nájemníků podle smlouvy o pronájmu. Zákon v § 1 čís. 17 připouští výpověď chráněnému nájemníku, který má v obci, kde jest byt, vlastní dům s dostatečným bytem, nepodléhajícím ochraně. Zákon nerozeznává, zda nájemník může s domem nebo s bytem disponovat čili nic. Není ani třeba řešiti otázku, zda zákon takovou disposiční možnost nájemníkovu předpokládá. Odvolací soud zjistil, že inž. K. žalovaným přes to, že mu přenechali disposiční právo se svým domem, může uvolniti byt v jejich domě, takže záleží jen na nich, by to chtěli a nevyužívali ochrany nájemnické bez potřeby. Účelem zákona je, by nájemník, který sám má dům, nebo

našel prostředky k jeho zbudování nebo k jeho nabytí, tedy je zámožnější, nevyužítkoval ochrany a bytové nouze ve svůj prospěch tím způsobem, že těžší z vlastního domu pronájmem a sám využívá ochrany k laicínému bydlení. Takový nájemník, který domu nabude a zbaví se dobrovolně disposičního práva nad bytem, nezasluhuje ochrany, ježto připuštěním jejím i pro takové případy byla by otevřena cesta k obcházení zákona a rozšíření ochrany na osoby, které jí nezasluhují a kterým ji zákon ani dáti nechtěl. Pronajímateli nelze ukládati ještě břímě důkazní, že se jeho nájemník zbavil možnosti disponovati vlastním domem, by zákon obešel. Sám zákon takový důkaz na pronajímateli nežadá, nýbrž jen důkaz o tom, že nájemník má dům v téže obci, v němž je byt, nepožívající ochrany. Ani v tom nechybují odvolací soud, má-li zato, že výpověď daná k 1. říjnu 1930 stanoví přesně udání času, kdy se má nájemní poměr skončiti. Byť i bylo správné, že se obvykle podle stěhovacího řádu ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n. případně podle zákona ze dne 30. června 1926, čís. 125 sb. z. a n. končí čtvrtletní nájemní termin 30. zářím, je přes to datem ukončení nájmu 1. říjnem čas určen přesně podle § 562 c. ř. s. I když končí nájemní období dne 30. září, neškodí to, zní-li výpověď k 1. říjnu. Vždyť nájemník má k vyklizení lhůtu až do 14. října a výpověď daná k 1. říjnu je zřejmě míněna jako výpověď ke konci čtvrtletí, které ukončilo dnem 30. září.

Čís. 10816.

Rozsudek pro uznání předpokládá, že žalovaný uznal výslovným prohlášením při prvním roku nebo při ústním jednání svůj dluh, nestačí, že soud usuzuje na uznání dluhu nebo dokonce jen na uznání částečné splatnosti výkladem přednesu žalovaného, v němž však se ani dluh a zejména ani jeho splatnost výslovně neuznává.

Zákon nevylučuje, by rukojmí neslíbil platiti dříve než hlavní dlužník. K dluhu lze přistoupiti i za jiných, tužších podmínek.

(Rozh. ze dne 22. května 1931, Rv I 563/31.)

Žalovaná zaručila se žalující firmě jako rukojmí a plátce za Josefa P-a, svého zetě, že zaplatí za dodané uhlí, nebude-li zapláceno hlavním dlužníkem do třiceti dnů (po dodávce). Ježto uhlí nebylo do třiceti dnů po dodávce hlavním dlužníkem zapláceno, domáhala se žalobkyně zaplacení na žalované. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Odpůrkyně dovolatelky vytýká neprávem, že odvolací soud vyřídil opožděné odvolání věcně. I když se nepřihlíží k tomu, zda taková výtka jest přípustna v dovolací stolici (srovn. rozh. čís. 2277, 3007, 709, 3071, 4394 sb. n. s.), byl rozsudek prvního soudu doručen dne 1. října 1930 a odvolání podáno na poštu dne 14. října 1930 ve čtrnáctidenní lhůtě, tedy